

K E L T A I N E N K I R J A S T O

TELEGRAPH AVENUE

Michael
Chabon

K E L T A I N E N K I R J A S T O

MICHAEL CHABON:

Pittsburghin mysteerit (1988, suom. 1989)

Kesämaa (2002, suom. 2003)

Telegraph Avenue (2012, suom. 2014)

MICHAEL CHABON

Telegraph Avenue

Suomentanut

ALEKSI MILONOFF

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Suomentaja kiittää
Taiteen edistämiskeskusta saamistaan apurahoista.

Englanninkielinen alkuteos *Telegraph Avenue* ilmestyi Yhdysvalloissa 2012.

Copyright © 2012 by Michael Chabon

Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency, Denmark

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2014

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7268-8

*Ayeletille,
neulan laskemisesta
sisimpään uraan*

Nimeni on Ishmael.

– ISHMAEL REED, LUULTAVASTI

I

Kermaunelma

Valkoinen poika rullasi skeitillään, peesasi käsi olkapäällä mustaa poikaa, joka polki jarrutonta fiksipyörää. Hämärä elokuun aamuyö Oaklandin uumenissa. Pyöränkumien suhina. Skeitin renkaiden rohina asvaltilla. Kesäisen Berkeleyn levittämä mummotuoksu, yhdeksän erityylistä jasmii-
nia ja loraus uroskissaa.

Musta poika nousi pystyyn, päästi irti tangosta. Valkoinen poika erotti heidän pienen junansa vaunut. Musta poika tarttui kädet ristissä T-paitansa helmaan ja kiskoi sen pään yli. Hän viipyi paidan sisässä kaikessa rauhassa sillä aikaa kun he kiitivät kohti seuraavaa hiipuvan katuvalon keilaa. Pian musta poika ehkä riisuisi T-paidan kokonaan ja se liehuisi kuin lippu hänen takataskustaan. Valkoinen poika potkisi eteenpäin ja kurkottaisi, hamuaisi paljasta ruskeaa ihoa ja sen kipinää kämmeneensä. Mutta nyt skeittaaja vain lasketteli vapaalla sokean huimapään imussa.

Kuukasvoinen miehenjätkäle Archy Stallings päivysti Brookeland Recordsin tiskin takana lievästi pilvessä, sylissä ti-
lapäinen vauva, päällään kellanruskea vakosamettipuku ja

kurpitsanvärinen poolopaita, jotka korostivat sitä tunnettua vaan ei epäedullista tosiasiaa, että hän muistutti Game-
raa, japanilaisen elokuvan lentävää jättimutanttikilpikonaa. Hän piti lasta vasemmassa kainalossa ja kävi vapaalla kädellä läpi kahdeksatta niistä viidestätoista laatikosta, jotka oli saatu Benezran kuolinpesästä. Kasilaatikolla ja Archylla oli samanlainen maku: kumpikin diggaili funkin marmoroi-
maa ja vahvasti ryyditettyä jazzin kylkilihaa. Electric Byrd (Blue Note 1970). Johnny Hammond. Melvin Sparksin kaksi ensimmäistä sooloalbumia. Charles Kynard: Wa-Tu-Wa-Zui (Prestige 1971). Lajitellessaan erää Archy kuunteli välillä silmiään siristäen vainajan hyväkuntoista nelikanava-
painosta Airton Fingers-levystä (CTI 1972) kaupan uskollisesta Quadaptorista, mainiosta vehkeestä, jonka Nat Jaffe oli dyykannut jätelavalta ja Archy pannut kuntoon, sillä hän oli entinen armeijan helikopterimekaanikko, plakkarissa 37,5 prosenttia sähköasentajan tutkinnosta San Franciscon valtionyliopistossa – ainakin viimeksi, kun oli viitsinyt asian tarkistaa.

Yksikäätisen lajittelijan tekniikka: Nosta levy laatikosta ja vedä paperisuojaus kotelosta. Sujauta sormet suojukseen. Taiteile levy ulos sormenpäillä, mutta kosketa vain etikettiä. Kallista kiekkoa niin, että näyteikkunasta tulviva aamun valo osuu sen pintaan. East Bayn valo, terävä ja tasainen, ar-
moton ja anteeksiantava, aina valmiina paljastamaan levyn kunnan. (Tosin Nat Jaffe väitti, että sitä ei tehnyt valo vaan ikkuna, Pittsburghissa valmistettu iso ja jämerä lasilevy, joka oli tullut immuuniksi kaikenlaiselle paskanjauhannalle niiden runsaan kuudenkymmenen vuoden aikana, jolloin tila, jossa toimi nykyään Brokeland Records, tunnettiin nimellä Spencerin parturiliike.)

Archy keinui silmät kiinni ja filisteli vauvan painoa, Ringo Thielmannin bassokuvion erittämää rasvanhajua ja ylöspäin katsovan Elsabet Getachew'n muistoa – mimmi oli ottanut häneltä suihin edellisenä päivänä etiopialaisen Queen of Sheba -ravintolan kabinetissa. Archy muisteli Elsabetin ylähuulen holvikaarta ja kielenkärkeä, joka veti addis abebaa hänen mulkkunsa E-kielellä. Hän keinui ja fiilisteli, nautti lauantaiaamusta vähän ennen kuin kulmakunnan väki vyöryttäisi ovesta huonot uutisensa, ikään kuin voisi viipyä siinä koko päivän, loputtomiin.

”Voi Bob Benezraa”, Archy sanoi tilapäiselle vauvalle. ”En tunne koko miestä, mutta tuntuu pahalta sen puolesta, kun näin monta hyvää levyä menee hukkaan. Juuri tämän takia on pakko olla ateisti: ihmisparka joutuu hylkäämään valtavasti hienoja vinyylejä.” Vauva oli jo siinä iässä, että alkoi tajuta kylmät totuudet, elämän ja kuoleman kysymykset. ”Mikä se sellainen taivas on, mihin ei saa levyjään mukaan?”

Vauva ei edes yrittänyt vastata; se taisi ymmärtää, että kysymys oli täysin retorinen.

Nat Jaffe tuli töihin synkkä pilvi päänsä päällä niin kuin noin viisi kertaa yhdestätoista, tai jos suopeita ollaan, neljä kertaa yhdeksästä. Hänen huono tuulensa oli kuin päähän painettu avaruuskypärä: umpiossaan Nat raukka ei voinut tietää oliko ulkoilma hengityskelpoista, eikä hänellä ollut mitään mittaria, joka olisi kertonut milloin laitteista loppuisi happi. Hän käänsi lukon auki avaimet ovea vasten kolisten yksikätesenä hänkin, koska raahasi vasemmassa kainalossa levylaatikkoa. Nat puski sisään pää painuksissa ja hyräili hiljaa; hän hyräili mielenkiintoista sointukulkua eräästä muuten typerästä nykypopbiisistä, hyräili vihaista kirjettä

parin korttelin päässä sijaitsevan kynsistudion epäsiistille vuokraisännälle tai päätoimittajalle Oakland Tribuneen, jonka yleisönosasto sai usein koristetta hänen kiukustaan, hyräili ensirivejä bossa novan ja nouvelle vagueen suhdetta koskevasta uudesta teoriastaan; Nathanael Jaffe hyräili myös silloin kun ei päästänyt ääntäkään, jopa nukkuessaan, jokin kieli hänen kehossaan soi jatkuvalla syötöllä.

Nat sulki oven, veti salvan kiinni, laskevat laatikon tiskille ja ripusti tummanharmaan liituraitaisen huopahattunsa yhteen niistä yhdeksästä kaksihaarisesta teräskoukusta, jotka olivat myös perua Spencerin parturiliikkeen ajoilta. Hän haroi sormilla tummaa tukkaansa, joka harventui jo hiusrajasta mutta oli sykkyräisempi kuin Archylla. Hän kääntyi ympäri, kiristi solmiotaan – 40-luvun leveää jazztyyliä, hopeisia pilkkuja mustalla pohjalla – ja pani merkille kasilatikon tunnelman. Sitten hän muljautti pari kertaa niskanikamiaan kuin toivoen, että vapautuisi niveliään naksuttelemalla siitä jostain, mikä sai hänet hyräilemään.

Nat käveli myymälän takaosaan ja hävisi helmiverhon taakse, johon hänen poikansa Julie oli maalannut suurella vaivalla Miles Davisin meksikolaisena pyhimyksenä, Pyhän Milesin, joka näytti kärsivältä sydän paljaana ja orjantappuran piikkilankaa ympärillään. Täydelliseen yhdennäköisyyteen oli matkaa – Archyn mielestä kuva muistutti enemmän Mookie Wilsonia – mutta oli tietysti aikamoinen tehtävä maalata potretti tuhanteen neliösentin mittaiseen helmeen, ja vain harva ihminen Julius Jaffen lisäksi olisi edes harkinnut sellaista, saatikka ryhtynyt puuhaan. Hetken päästä Archy kuuli vessan vetämisen äänen, sitten rajun yskänpuuskan, minkä jälkeen Julien isä palasi myymälän puolelle valmiina aloittamaan uuden työpäivän.

”Kenen vauva toi on?” Nat sanoi.

”Mikä vauva?” Archy sanoi.

Nat vapautti salvan ja käänsi ovikyltin ilmoittamaan maailmalle, että Brokeland Records oli nyt avoinna. Hän liikutteli uudestaan ylimpiä selkänikamiaan, hyräili vähän lisää ja yskäisi taas. Sitten hän kääntyi yhtiökumppaniinsa päin ja suorastaan säteili huonoa energiaa. ”Me ollaan kau-
laa myöten kusessa”, Nat sanoi.

”Se on kyllä tilastojen valossa hyvin mahdollista”, Archy sanoi. ”Mutta miksi just nyt?”

”Kävin Singletarylla.”

Heidän vuokranantajansa Garnet Singletary, Korukeisari, myi mittatyönä tehtyjä auton etusäleikköjä ja kultasormuksia kolmen oven päässä Brokelandista. Hän omisti koko Brokelandin korttelin sekä toistakymmentä muuta kiinteistöä ympäri Länsi-Oaklandia. Kauppoja, liikehuoneistoja. Singletary oli tiedonkerääjävalas: vaelsi ympäriinsä, ahmi kaikki mahdolliset juorut ja siivilöi niistä väsymättä ravintoa hetuloidensa läpi. Singletary ei ollut kuluttanut senttiäkään Brokelandin levylaarien herkkuihin, mutta oli silti kanta-asiakas, joka poikkesi kauppaan parin päivän välein tekemään välitilinpäätöksen. Tarkistamaan päivän saldon: paljonko kulmilla puhuttiin asiaa, paljonko paskaa.

”Niinkö?” Archy sanoi. ”No mitä asiaa sillä oli?”

”Sitä, että ollaan kusessa. Sano nyt, miksi sulla on vauva?”

Archy laski katseensa Rolando Englishiin, ruosteentunaiseen poikaan, jolla oli suloinen suu ja kihara, hiestä märkä ja ohimolle liimaantunut pehmeänruskea tukka. Poika oli sullottu siniseen haalariin ja kiedottu keltaiseen puuvillapeittoon. Archy nosti Rolandon ylös ja kuuli pa-

ketin sisältä tyydyttävän loiskauksen. Rolando Englishin äiti Aisha oli Korukeisarin tytär. Archy oli ehdottanut Aishalle, että voisi hoitaa aamupäivän Rolandoa, käydä hankkimassa tykötarpeita ja sen sellaista. Archyn vaimo odotti heidän ensimmäistä lastaan, ja Archy oli ajatellut että uhkaavasti lähestyvän isyyden takia olisi hyvä hieman harjoitella ennen lokakuun ensimmäistä, jolloin oli heidän lastettu aikansa, se ehkä helpottaisi sitä kauheaa tietoisuutta että harjoitteli 36-vuotiaana isäksi. Niinpä Archy oli tehnyt Rolandon kanssa retken Walgreensin supermarkettiin, ihan mielellään, kukapa ei olisi halunnut kävelyllä niin kauniina elokuisena aamuna. Hän oli ostanut Aishan antamalla kolmellakymppillä vaippoja, kosteuspyyhkeitä, äidinmaidonvastiketta, tuttipulloja ja pullotutteja – Aisha oli tehnyt listan – ja istahtanut sitten suoraan supermarketin bussipysäkille vaihtamaan Rolandon haisevan vaipan ja syömään välipalaa: itse hän oli tuhonnut rasiällisen United Federation of Donutsin donitseja, mutta Rolando oli saanut tyytyä hörpöpyyn Gerber Good Startin vastiketta.

”Tässä on Rolando”, Archy sanoi. ”Poika on lainassa Aisha Englishilta. Rolando ei vielä puuhaile paljon mitään, mutta söpö se on. Nat, ymmärsin sun aiemmista puheista, että ollaan jotenkin kusessa.”

”Törmäsin Singletaryyn.”

”Ja sen jutuista päättelet.”

Nat käänsi ympäri levylaatikon, jonka oli tuonut mukanaan, Chiquita-korin jossa oli kolmekymmentäviisi, neljäkymmentä lättyä, ja alkoi selailla niitä laiskasti. Ensin Archy oletti Natin kantaneen levyt kotoa omasta kokoelmastaan, joko myytäväksi tai lähempää tarkastelua varten, sillä omistajien henkilökohtainen omaisuus ja kauppatavara pidettiin

erillään huolellisen huolettomasti. Archy näki, että korissa oli pelkkää hyväntekeväisyyttä. Juice Newtonin levy, Commodoresin huono loppukauden levy, Halinallejen joululevy. Roskaa, torikamaa, pihakirppiksen kitkerät jämat. Orvoksi jääneet levykokoelmat huusivat jatkuvasti yhtökumppaneitaan apuun sieltä mihin kohtalo oli hylännyt ne, lähettivät hätäkutsuja jotka vain Nat ja Archy kuulivat. ”Vaikka mies menisi etelänavalle”, Aviva Roth-Jaffe oli sanonut miehettään, ”se toisi tuliaisiksi laatikollisen savikiekkoja.” Nyt Nat tutki toivottoman toiveikkaana tuoretta löytöään. Jokainen levyistä oli potentiaalisesti aivan mahtava, mutta todennäköisyys pieneni kymmenkertaisesti levy levyttä, kun kävi yhä selvemmäksi, miten sattumanvarainen ja huono maku niiden hylkääjällä oli ollut.

”Andy Gibb”, Nat sanoi jaksamatta ladata pilkkaa ääneensä, kunhan sipaisi näkymättömät lainausmerkit sanojen ympärille, ikään kuin Andy Gibb olisi tunnettu salanimi. Hän otti After Dark -LP:n (RSO 1980) ja asetti sen Rolando Englishin tarkasteltavaksi. ”Onko Andy Gibb hyvä?”

Rolando näytti suhtautuvan Gibbien nuorimman veljeksensä viimeiseen albumiin ennakkoluulottomammin kuin keskustelukumppaninsa.

”Söpö se on, pakko myöntää”, Nat sanoi jotenkin sen kuuloisesti, että siihen myönnytykset kyllä loppuivat, niin kuin hän ja Archy olisivat riidelleet jostain, vaikka Archyn mielestä mistään ei ollut riideltä. ”Annapa tänne.”

Archy ojensi vauvan Natille, ja vasta päästettyään irti hän tunsu olkapäänsä kramppaavan. Nat tarttui vauvaan molemmin käsin, nosti sen kainaloista ilmaan ja työnsi naamansa sen naaman eteen. Rolando English piti hienosti päätään pystyssä ja katsoi Natia taas siihen malliin, että jo-

kainen ihminen on laulun arvoinen, Andy Gibb, Nat Jaffe, kuka tahansa. Heidän tuijottaessa toisiaan Natin hyräily muuttui pehmeämmäksi ja tuudittavammaksi. Rolando-vauva tuntui mukavan vankalta, kuin isolta sukalta jonka sisään on tungettu tiukasti käärittyjä pienempiä sukia, jotenkin sakealta ja unettavalta, täysin toisenlaiselta kuin ne kanamaisesti räpyttävät luisevat ipanat, joihin silloin tällöin törmäsi.

”Mullakin oli kerran vauva”, Nat muisteli kaihoisana.

”Muistan kyllä.” Se oli ollut niihin aikoihin, kun Archy oli tutustunut Natiin eräällä hääkeikalla Naturfreunde-keskuksessa Joaquin Miller -puistossa. Archy oli juuri palannut Persianlahdelta ja tullut viime hetkellä paikkaamaan Natin silloista basistia. Nyt Julius-vauva oli jo viisitoista, mutta ainakin Archyn käsityksen mukaan suunnilleen sama suloinen friikki kuin ennenkin. Kuuli salaisia säveliä, kirjoitti klingoninkielisiä runoja, maalasi kynsiinsä Jack Skellingtonin naamoja. Meni tarhaan trikoissa ja baletti-hameessa ja katsoi kotiin tultuaan Barbra Streisandin Color Me Barbran. Paasasi isänsä tavoin jo kolmen tai neljän vanhana. Selitti, että ranskalaiset eivät oikeasti tulleet Ranskasta eivätkä viinerit Wienistä. Saivarteili myös mielellään. Kuitenkin viime aikoina Julie oli kommunikoinut hartaasti jollain salaisella nuorisokoodilla, jonka vain vanhemmat pystyivät purkamaan ja jonka tarkoitus oli saada heidät järjiltään.

”Vauvat on hauskoja”, Nat sanoi. ”Ne osaa eskimosuukon.” Nat ja vauva vaihtoivat eskimotervehdyksen hieromalla neniään yhteen. Vauva koetti sinnitellä mukana. ”Kyllä, Rolando on hyvä tyyppi.”

”Sitä minäkin.”

”Hienosti kannattelee päätään.”

”Eikö kannattelekin?” Archy sanoi.

”Siksi sen nimi onkin Kannattelijä Kalle. Vai mitä? Joo. Kannattelijä Kalle. Syötävän ihana.”

”Kaipa se on. Lapsia vaan tulee syötyä aika harvoin.”

Nat tutki Archya niin kuin Archy oli tutkinut edesmenneen Bob Benezran Kulu Sé Mama -levyn A-puolta (Impulse! 1967): etsien siitä jotain vikaa.

”Siis mitä, harjoitteletko? Sekö tässä on ajatuksena?”

”Se tässä oli ajatuksena.”

”No, miten sujuu?”

Archy kohautti olkapäitään, vaatimaton sankari, kuin joku olisi kysynyt, miten ihmeessä hän oli onnistunut pelastamaan sata orpolasta palavasta rahtikoneesta, joka oli vähällä törmätä asteroidiin. Archy näytteli vaatimatonta, mutta tiesi – tunsu sen kuin vauvanmuotoisen kivun vasemmassa käsivarressaan – että vaikka hän olisi osannut ja halunnut hoitaa Rolando Englishia tunnin, päivän tai viikonkin, se ei tarkoittanut että hän haluaisi tai osaisi olla isä tulevalle lapselleen, joka viimeisteli juuri hengityselimistöään ja umpieritysjärjestelmäänsä hänen vaimonsa kohdun pimeässä laboratoriossa.

Pepun pyyhkiminen, maidon juottaminen tuttipullosta, puklun pyyhkiminen harsolla, ne olivat vain tehtäviä ja toimenpiteitä, jotka seurasivat toisiaan sarjana niin kuin elämä muutenkin. Velvollisuuksia jotka piti täyttää, hitaita vaihteita jotka piti sinnitellä läpi, vuoroja jotka piti kestää loppuun asti. Täytyi vain keskittyä miettimään On the Cornerin hankalaa tahtilajia (Columbia 1972) tai Itsetutkiskelujen vaikeaselkoisia pätkiä (Archy luki Marcus Aureliusta 93:ttä kertaa), piti vain selvittää yhdellä kädellä kiinnostavan le-

vylaatikon sisältö, ja ykskaks oli koittanut päiväuniaika, äiti oli tullut kotiin, ja isä oli taas vapaa jatkamaan omia hommiaan. Se oli kuin armeijassa: ole varovainen, etsi vileä ja kuiva paikka johon voit siirtää ajatukset ja koeta kestää loppuun saakka. Paitsi tietenkään (Archyn tajusi tämän tuntiesseen paniikin, joka löi nyt painetta täydellä teholla mutta oli tehnyt tuloaan jo kuukausia, varsinkin kolmelta yöllä kun raskaus sai vaimon piehtaroimaan sängyssä ja havahdutti hänet unesta, paniikin, jota hän pyrki lievittämään treenaamalla Rolando Englishin kanssa, mutta turhaan, kuten hän nyt käsitti) isyys ei päättyisi koskaan. Se ei päättyisi, vaikka siirtäisi ajatuksensa mihin tai kävisi läpi kuinka monta vaihetta tahansa. Se ei päättyisi edes kuolemaan. Olipa sitten elossa tai kuollut tai jossain tuhannen kilometrin päässä, oli alati vastuussa tehtävästä, joka ei ollut vain sarja toimenpiteitä, vaan jotain mikä edellytti täyttä ja jatkuvaa huomiota, vaikka ei välttämättä vaatinut tekemään, suorittamaan tai sanomaan mitään. Archyn oma isä oli jättänyt Archyn ja hänen äitinsä, kun Archyn oli ollut vain vähän vanhempi kuin Rolando English, ja vaikka Luther Stallings oli laskevana tähtenä palannut muutaman vuoden päästä kuvioihin, oli maksanut elatusmaksunsa ajallaan ja käynyt Archyn kanssa Oakland Athleticsin peleissä, Great America-huvipuistossa ja missä milloinkin, jotain olennaista oli jäänyt aina puuttumaan, Luther ei ollut ikinä ollut täysin läsnä, ei silloinkaan kun oli seissyt aivan Archyn vieressä. Siirtämisen asettamaa velvoitetta ei voinut suorittaa vain antamalla rahaa, olemalla paikalla tai uhraamalla aikaa; isyys ei ollut pelkkää fyysistä tai kellolla mitattavaa läsnäoloa vaan jotain rajatonta, ikuista ja näkymätöntä, niin kuin tähtien sitoutuminen painovoimaan.

”Kyllä”, Nat sanoi. Hänen sisäinen lankansa höltyi hetkeksi. ”Vauvat on söpöjä. Sitten ne kasvaa, lopettaa peseytymisen ja vempkaa sukkiinsa.”

Ovilasiin ilmestyi varjo, ja S. S. Mirchandani astui sisään surumielisen näköisenä. Miehen kasvot oli kuin luotu murehtimiseen: silmät ja leukapielet riippuivat, ja parrassa, tuossa musteläiskässä, asui alituinen murhe.

”Hyvät herrat”, hän sanoi tapansa mukaan korrektilla ja jotenkin elegisellä yleisenglannilla, jossa kuului kaikuja parrimmasta, sivistyneemmästä ajasta. ”Te olette kusessa.”

”Sitä kuulee nyt vähän joka puolelta”, Archy sanoi. ”Mikä on?”

”Dogpile”, Mirchandani sanoi.

”Vitun Dogpile”, Nat kommentoi ja alkoi taas hyräillä.

”Rakentaminen alkaa kuukauden kuluttua.”

”Kuukauden kuluttua?” Archy sanoi.

”Ensi kuussa! Näin minä kuulin. Ystävämme Singletary jutteli Gibson Gooden isoäidin kanssa.”

Nat sanoi: ”Vitun Gibson Goode.”

Puoli vuotta ennen tätä aamua Gibson ”G Bad” Goode, entinen Pittsburgh Steelersin pelinrakentaja, amerikkalaisen jalkapallon supertähti, Dogpile Recordings- ja Dogpile Films -yhtiöiden toimitusjohtaja ja hallituksen puheenjohtaja, Goode-säätiön päämies ja Yhdysvaltain viidenneksi rikkain mustaihoinen, oli pitänyt pormestarin kanssa lehdistötilaisuuden omassa punamustassa ilmalaivassaan purjehtiessaan Oaklandiin ja kertonut innoissaan, että kaavaili Dogpilen toista ”Mestaa” Telegraph Avenuelle entisen Golden State -ostoskeskuksen kauan sitten hylätylle tontille kaksi korttelia Brokeland Recordsista etelään. Oaklandin Mestaan, josta tulisi vielä isompi kuin jättimäisestä edeltä-

jästään Culver Cityn kupeessa, oli tarkoitus tehdä kymmenen salin elokuvateatteri, ravintolamaailma, pelihalli sekä kahdenkymmenen liiketilan kauppakeskus sydämenään Dogpilen kolmikerroksinen mediamyymälä, jonka ensimmäisestä kerroksesta saisi musiikkia, toisesta videoita ja kolmannesta muuta (lähinnä kirjoja). Kuten Fox Hillsin Dogpilella, myös Oaklandin lippulaivassa olisi suurelle yleisölle suunnattu kiinteä kokoelma, mutta lisäksi se olisi erikoistunut afrikkalais-amerikkalaiseen kulttuuriin ”sen kaikessa rikkaudessa”, kuten Goode ilmaisi asian lehdistötilaisuudessa. Goodella oli paksu lompakko ja hänen valtapyrkimyksiinsä nivoutui aina sosiaalinen agenda: Mestan päätarkoituksena ei ollut tuottaa tulosta vaan elvyttää kertaheitolla mustan asuinalueen liikekeskusta, joka oli jäänyt aikoinaan Kalifornian suurten moottoritiehankkeiden jalkoihin. Lehdistötilaisuudessa ei kuitenkaan kerrottu erästä asiaa, jonka saattoi päätellä Los Angelesin Mestan toiminnasta: mediamyymälässä ei olisi tarjolla vain huippuedullisia CD-levyjä vaan myös perusteellinen kokoelma käytettyjä ja harvinaisia keräilytuotteita, kuten vanhoja jazz-, funk-, blues- ja soul-vinyylejä.

”Sillä ei ole vielä mitään lupia”, Archy huomautti. ”Chan Flowers on pannut äijän selvittämään ympäristövaikutukset, liikennejärjestelyt ja muut.”

Chan Flowers omisti hautaustoimisto Flowers & Sonsin, joka sijaitsi Telegraphilla suoraan Dogpilelle varattua tonttia vastapäätä, ja hän oli Oaklandin kaupunginvaltuuston jäsen. Toisin kuin Singletary, valtuutettu Chandler B. Flowers oli innokas keräilijä, avokätinen vinyylihullu, ja vaikka yhtiökumppanukset eivät täysin ymmärtäneet, miksi Flowers oli julistautunut Dogpile-suunnitelman vastustajaksi,

MICHAEL CHABON (s. 1963) kuuluu amerikkalaisen nykykirjallisuuden kärkinimiin. *The Amazing Adventures of Kavalier and Clay* voitti Pulitzer-palkinnon 2001, ja *Wonder Boys* -romaanista on tehty elokuva. Chabon asuu Kalifornian Berkeleyssä vaimonsa ja lastensa kanssa. Musiikki- ja sarjakuvafanaatikoksi tunnustautunut Chabon haaveili lapsena muuttavansa Walt Disney Worldiin.

Popkulttuuria ja elämäntuskaa railakkaasti yhdistelevä *Telegraph Avenue* pohtii hykerryttävän osuvasti ihmisen paikkaa maailmassa, etenkin kun se tuntuu aina olevan jossakin toisaalla.

”Äärimmäisen hauska ja loisteliaan yltäkylläinen kirja, joka hyvinkin saattaa olla se kauan odotettu Suuri amerikkalainen romaani.”

LIBRARY JOURNAL

”Viihdyttävä, lumoava tarina jonka sävelkulut jäävät väkisinkin mieleen. Chabon on hypnoottisen taitava kielenkäyttäjä, joka ei epäröi luoda uutta, heittäytyä runolliseksi tai loihtia huikeita vertauskuvarakennelmia.”

CHICAGO TRIBUNE

Päälys: Timo Mänttari

<p>#kirja WWW.KIRJA.FI</p>	 9 789513 172688	
	84.2 ISBN 978-951-31-7268-8	